

Hồi 21

Khách Quái Kiệt Khéo Cứu Gái Quần Thoa

Cửu Thiên Hiệp toát mồ hôi đầm mình, tay tả chàng co như vòng cung, quạt mạnh ra sau chộp ngay người phát ra tiếng nói, thuận theo chiều chàng kéo mạnh người lạ lôi đi.

Nhưng không ngờ, chàng như con chuồn chuồn lôi trụ đá, tuy nắm chặt cánh tay người lạ, song chàng không lôi đi được nửa tấc. Chàng vội quay phắt người lại, và buông tay lui lại bên giường, thản nhiên nói:

- Tưởng ai, hóa ra lão tiền bối.

Người lạ chẳng ai khác hơn là lão Hoa tử

Lão Hoa tử xoa tay mỉm cười bảo:

- Tuổi thanh niên chẳng học thánh kinh, mà đi nhìn trộm lão Hầu và nữ hồ ly tình tự.

Cửu Thiên Hiệp then đỏ mặt, chàng chợt nhớ ra một việc, nên vội vàng vòng tay thi lễ nói:

- Cháu xin ra mắt tam sư thúc.

Lão Hoa tử khoác tay lắc đầu, thè lưỡi ra, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Người nói thế nghĩa là gì ? Vì lý do gì người gọi ta là tam sư thúc ?

Cửu Thiên Hiệp không đáp, mà nghiêm trang hỏi tiếp:

- Tiền bối có phải là người mà giang hồ đều tôn gọi là Thước y du long Thượng Quan Kiệt chăng ?

Lão Hoa tử cau mày mấy lượt, chẳng nài đáp:

- Thước y là thật, còn du long chẳng dám đề, Thượng Quan Kiệt là tên chính của ta, nhưng ta sớm không dùng đến nó nữa, duy có ba chữ lão Hoa tử mà thôi.

Cửu Thiên Hiệp cố nén cười, bèn đem câu chuyện của mình thuật tóm tắt cho lão Hoa tử nghe nào là Kim tử đầu đà Thái Linh Quan truyền công, đến việc Kim bảng trúc trượng Quế Cung Thiềm thế nào, thuật lại từng đoạn một sau cùng chàng cung kính thưa:

- Nếu đúng như vậy tiền bối chẳng phải là tam sư thúc của tôi hay sao ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt, vành mũi phồng lên hạ xuống mấy lượt nói:

- Chưa dám giao tình, vì người của người quá già dặn.

Cửu Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên, bèn lên tiếng hỏi:

- Sư thúc nói thế là

Thượng Quan Kiệt tỏ vẻ nghiêm trang bảo:

- Người khó chối được, dấu người còn đó, khó thể phân trần. Người thử xem lại thế nào ?

Vừa nói dứt, lão đưa tay chỉ vào tấm lụa trắng đang bay phơ phới trên giường của chàng.

Cửu Thiên Hiệp không rõ sự gì, vội bước đến đưa tay nắm chặt mảnh lụa bạch giở hồng lên.

Mất chàng vừa nhìn, tay chân đã run lấy bầy chàng thối lui ba bước, há miệng song chẳng thốt ra lời như si như ngốc.

Nguyên chàng vừa hất tung tấm lụa bạch, chợt thấy một người vừa nằm dài, mà người ấy lại là cô bé Hắc Phụng, đôi mắt cô gái nhắm kín dường như ngủ say sưa.

Cửu Thiên Hiệp tức muốn bể ngực, vì tình ngay lý gian, vô cớ cô gái lọt vào nằm trên giường của chính mình, khiến chàng sượng sùng và ức.

- Người phải tính thế nào chứ ?

Cửu Thiên Hiệp tuy biết lão Hoa tử đùa mình nhưng tình lý không thông khó biện luận được nên chàng bước nhẹ đến đầu giường đưa tay vỗ âm âm vào cây song, trước đầu Hắc Phụng mà kêu rối rít:

- Ý dậy đi chứ cô nương.

Không ngờ nàng ngủ như mê, toàn thân không cử động, hơi thở vẫn đều hòa.

Cửu Thiên Hiệp đã lấy lại sự bình tĩnh vội đưa mắt nhìn Thượng Quan Kiệt cả cười nói:

- Tam sư thúc, đùa giỡn làm tiểu diệt sợ thất thần, người điểm vào mạch ngủ của cô bé làm cho lục thần bất động, đoạn bế cô ta ném lên giường tiểu diệt phải vậy chăng ?

Thượng Quan Kiệt cười ngất, bằng giọng nói diêm dạm bảo:

- Thế nhỉ. Công lực của người tuy cao, mà vận dụng lại không đạt được sự tinh vi, đôi mắt chẳng quan sát hết tám hướng, tai không nghe được ngũ lộ, và có chuyên tâm định thần, song tiếng động kề bên chưa biết phân biệt, đó chỉ vì người không chú ý đó thôi, sau này người nhớ phải cẩn thận trong khi hành sự nhé.

Thật ra câu nói đúng. Nguyên lúc chàng còn ở trong phòng, thì lão Hoa tử đã điểm vào mạch ngủ của cô bé Hắc Phụng đem ném lên giường vậy mà chàng chẳng mảy may hay biết, há chẳng phải là chuyện đáng cười ư ?

Cửu Thiên Hiệp nhận thấy mình còn sơ hở quá nhiều, mắt không thấy được người, tai chẳng nghe được tiếng, chàng nghĩ thầm phục tài nhập hóa xuất thần của Thượng Quan Kiệt.

Chàng nghe mấy lời vàng son của Thượng Quan Kiệt vừa bảo, như lời chàng tỉnh hẳn cơn mê và cũng là sự dạy dỗ đáng kính.

Thượng Quan Kiệt sau khi nói xong, lão đưa tay chỉ vào Hắc Phụng vừa nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Cô bé đáng thương đấy nhỉ. Có phải hồi sáng này người toan cứu nó chẳng ? Hiện tại ta đã thay người làm xong, giờ đến lượt người muốn tính thế nào với cô ả thì tính ? Ta không cần biết tới.

Cừ Thiên Hiệp nghe qua thất kinh vội vã nói:

- Tam sư thúc. Xin tam sư thúc chớ nên đùa nữa tội nghiệp.

Thượng Quan Kiệt không đáp, mà bước nhanh đến bên giường, hai tay xòe ra mười ngón dùng tám ngón lướt nhẹ trên mình Hắc Phụng giải khai toàn thân huyết đạo cho cô bé, lão đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Thiên Hiệp. Ta không đùa với người đâu nhé. Người ta còn tại đó người hãy liệu.

Hắc Phụng được hóa giải các bế mạch, nàng vừa sức tỉnh ngồi dậy ngay, nhưng sự kinh hoàng chưa tan hẳn trên đôi tròng mắt đẹp, nàng dớn dác sợ hãi hết ngó Thượng Quan Kiệt đến ngó Cừ Thiên Hiệp. Qua một lúc lâu, nàng bước chân xuống giường, thần thờ hỏi:

- Ta không nằm mơ đấy chứ ?

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy thương hại cô bé vô chừng nên nhanh nhẩu đáp lời:

- Không, không phải giấc mơ đâu, mà đây là sự thật.

Thượng Quan Kiệt đưa tay chỉ Cừ Thiên Hiệp cười chum chim bảo Hắc Phụng:

- Lúc ban mai hẳn thấy cảm thương người và hiện tại đã cứu người thoát khỏi cơn hoạn nạn.

Hắc Phụng nghe qua cả mừng vội quỳ ngay trước mặt Cừ Thiên Hiệp cúi đầu vừa lạy vừa nói:

- Đa tạ ân nhân.

Cừ Thiên Hiệp thất kinh nhảy sang một bên, khoát tay lia lịa nhưng không dám bước đến đỡ cô bé, chàng vội vàng nói nhanh:

- Không, đừng làm thế. Người hãy đứng dậy mau. Đứng lên mau.

Vừa nói dứt, chàng quay sang Thượng Quan Kiệt bằng giọng cầu khẩn:

- Sư thúc, người đã bủa đức hóa sanh. Đã ra tay cứu vớt thì xin sư thúc nên giúp cho nàng trọn vẹn.

Thượng Quan Kiệt cười mỉm bảo:

- Đâu có dễ dàng như thế được ? Người đã không nguyện ra sức giúp nó thì ta sẽ điểm vào mạch ngũ, mà mang trả cho con vợ già Hích Lượng mũi trâu.

Hắc Phụng thất kinh, vội quỳ nhanh xuống trước mặt Thượng Quan Kiệt lạy tam thiên bất tận mà cất tiếng van lơn cầu khẩn:

- Lão ân nhân, muôn ngàn chẳng nên làm thế, tiểu nữ dù phải làm nô bộc hay chết tại đây cũng được, chớ không thể trở về để lãnh nhiều hình phạt đau khổ triền miên.

Thượng Quan Kiệt nhìn Cừu Thiên Hiệp cười chúm chím bảo nhỏ:

- Đấy người xem cô bé dễ thương chứ, người nên

Cừu Thiên Hiệp cười không ra tiếng, nói chẳng ra lời, chàng đã hiểu trọn câu nói của lão Hoa tử nên vội vã ngắt lời, nói:

- Sư thúc, tấm thân tiểu diệt như bèo nổi mây trôi, bốn biển không nhà, mà sư thúc bảo phải

Hắc Phụng nghe đến đây khóc rống lên vừa buồn bã nói nhanh:

- Quý vị đã ra ơn, xin làm ơn cho trót. Tiểu nữ đâu dám trở về.

Thượng Quan Kiệt được thể, song giả bộ nghiêm sắc mặt, cất tiếng bảo to:

- Phàm con người hành hiệp thì phải trọng nghĩa, trọng phu phải hành kinh. Ta thấy người không có chút gì gọi là lòng trắc ẩn chút gì gọi là hào khí của con trai.

Cừu Thiên Hiệp ghen ngào lắc đầu nói:

- Sư thúc đã dùng lời dạy bảo, song việc này ngoài sức gánh vác của tiểu diệt.

Thượng Quan Kiệt gắt to:

- Ngoài sức gánh vác của người à ? Tại sao ?

Cừu Thiên Hiệp khổ sở đáp:

- Đi không chỗ đến, ở không chỗ nằm, cái thân trơ trọi không có vật gì ? Và...

Thượng Quan Kiệt cả cười ngắt lời:

- Ví như người mang nó theo ta phụ trợ một vài bữa cơm chẳng được hay ?

Cừu Thiên Hiệp ngần ngừ đáp:

- Được lắm chứ. Nhưng mà...

Thượng Quan Kiệt cau lên, ngắt lời:

- Nhưng mà tại sao phải nhưng mà ?

Cừu Thiên Hiệp nhẹ giọng thưa:

- Chỉ vì Nam nữ thọ thọ bất thân.

Thượng Quan Kiệt cười nhạt bảo:

- Ô. Đó là lão đạo học. Giang hồ không phải vậy, nói việc gì là làm việc ấy cho xong, không phải giáo đường mà đem kinh điển ra để luận

Hắc Phụng nghe hai người lời qua tiếng lại thì sợ thầy trò Hích Lượng quay về bắt nàng, nên lớn tiếng chen vào:

- Xin nhị vị ân nhân chỉ điểm cho tiểu nữ lối thoát thân. Vì sợ...

Cửu Thiên Hiệp bỗng nhiên nhớ đến một ngõ đi, chàng nhìn Hắc Phụng hỏi:

- Người có đủ can đảm đi một mình không ?

Hắc Phụng bình thản đáp:

- Dĩ nhiên phải có. Song tiểu nữ này biết phải đi về đâu ?

Cửu Thiên Hiệp tỏ ra trân trọng bảo:

- Người hãy đi về ngay Chung Nam sơn. người tự thân đi đến đấy được chứ ?

Hắc Phụng nghe đến đây tái mặt, nàng gượng phủi lớp bụi đất dính trên áo, vừa run giọng từ khước:

- Xin ân nhân chỉ điểm nơi khác, dù ở đâu cũng được, chỉ có Chung Nam sơn là tiểu nữ không dám đi.

Cửu Thiên Hiệp cả cười hỏi:

- Người chẳng biết đường đến đấy ư ?

Hắc Phụng chớp nhanh đôi mắt phụng đáp nhỏ:

- Vâng, tiểu nữ có đi qua một lần.

Cửu Thiên Hiệp lấy làm lạ:

- Nhưng tại sao không dám ?

- o O o -